

ספר סגולת שלום

אוצר נפלא - סגולות ועצות לרפואת הנפש והגוף

חלק ז **אור הזוהר 608 ★ אדר א' תשע"ד**
מפעל הזוהר העולמי
 בנשיאות נ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911
 גרוכ"י הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

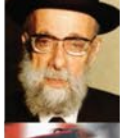
צריך על האדם להדריך בניו ובני ביתו בצניעות גדולה והי' שכרו אתו.

יג. בנינים. סגולה נאה וחשובה שיעשה אותה האדם ועי' וסביבתה יזכה לבנים, יקנה ספרים ולהשאלין לאחרים כמ"ש במד"ר ס' דברים פי"ד ע"פ מי הקדימני ואשלם אמ"ר תנחום מי שאין לו נכסים ועושה צדקה וגמילות חסדים ומי שאין לו בנים ונותן שכר סופרים ומשנים וכו', ומי שאין לו בנים ועושה ספרים ומשאלין לאחרים אומר הקב"ה זה הקדים וקיים מצותי עד שלא נתתי לו במה לקיימן צריך אני לשלם לו לתת לו ממון ובנים הוי מי הקדימני ואשלם ע"כ.

יד. בנינים. נוט' בעבור נ'דרים ילדים מ'תים או י"ש נ'ספה ב'לא מ'שפט היינו מיתת הבנים קטנים שהם מזבח כפרה לרצות האדם עם קונו כמ"ש המפז"ל ובפרט על עון מעילת החרם שהן היום רבו הפריצים והפוקרים בחרם, ודע כי החרם נוט' חיים רוח ממון ר"ל שפוגם בחיותו בעצמו או באיזה רוח מאנשי ביתו או בממונו, ועיין להרב משקל טוב לחיים ולרה"ג חיד"א ז"ל בס' מראית העין ובסה"ק האח נפשנו מע' חיות ע"ע מעילת החרם כי חרם אותיות רמ"ח ששולט ברמ"ח אבריו ש"א, ועוד חרם אותיות מחר שהקב"ה מאריך אפו וגבי דידי', ובעינינו ראינו ובאזנינו שמענו ואבותינו ספרו לנו על מעלת החרם שולטת בבנים מכלה בהם, ונרמז בו חרם ח'ים ר'כים מ'כלה, ובכך הירא אל דבר ה' והחרד אל דברו שלא לגרום לשפוך דם הבנים קטנים נקיים ואשרי אדם מפחד תמיד ועליו תבא ברכת טוב.

ומדי דברי אמרתי לרמוז כוונת הכתוב בס' וזאת הברכה ולאשר אמר ברוך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וכו' ברזל ונחושת מנעליך, והוא בהקדים כי שיחה דינקותא מאבוהי או מאמיה ושרח בת אשר גילתה ליעקב אע"ה על יוסף חי

ונראה לתרץ, דבל"ז מוכח דלקמחית היו לה שני אנשים, לכן מתרץ שהי' לה ב' אנשים, דאיתא בגמרא הנ"ל מעשה בר"י בן קמחית שיצא לדבר עם ערבי אחד בשוק ונכנס יהודה אחיו לשמש תחתיו ופירש"י שיהודה הי' הכהן שמתקנים תחת הכהן הגדול בז' ימים קודם יוה"כ, והנה קשה הלא בזה שהיו מתקנין כהן אחר תחתיו הי' לב' סיבות אחת שמא ימות כהן גדול ועוד שמא יארע בו פסול אך למיתה לא חיישינן, דא"כ אין לדבר סוף ואפ"ה מוטב שיתקן כהן אחר תחתיו לשני סיבות הללו למיתה ולפסול משיתקן כהן רק לסיבה אחת לפסול, וקשה הי' אמאי הי' מתקן את יהודה אחיו תחתיו שהוא רק לסיבת פסול ולא למיתה, דאם ימות כה"ג אין יכול לעבוד דהוא אונן והי' לתקן כהן אחר והי' התקנה גם לסיבת מיתה, וא"ל דכ"ג מקריב אונן זה ליתא דאיתא בגמרא הנ"ל בשלמא אירע בו פסול קודם תמיד של שחר מחנכין אותו בתמיד של שחר אלא אירע בו פסול לאחר תמיד של שחר במה מחנכין אותו פירוש להיותו כהן גדול ומשני מהפך בצניורא. ואם כי עבודה ראשונה הי' לחנך אותו והאיך יכול לעבוד הך עבודה לחינוך הא עדיין לאו כהן גדול הוא ואסור להקריב אונן, והדרא קשיא אמאי לא התקין כהן אחר שיהי' תקנת גם לסיבת מיתה. אלא ודאי מוכח מזה דהי' מתקן יהודה אחיו שהי' לקמחית ב' בעלים ויהודה הי' לכה"ג אחיו מאמו, ואיתא בהרמב"ם כל שכהן מטמא להם נוהגים אנינות דאורייתא הוסיפו אחיו ואחותו מאמו, וא"כ אף שימות כה"ג הי' יהודה אחיו מותר לעבוד כנ"ל, ומוכח שהי' לקמחית שני בעלים לכך תופס מהרש"א שהיו לה שני אנשים שזה הי' ברור מלתפוס שמא היו לו בנים מאשה אחרת, ודוק. נפקא מינה מזכותה היא יצאו בני' כהנים גדולים ולזה כמה

וקא מפרש הטעם הוא מאחד אחיך, זהו הענים האומללים אשר הם באחד שעריך ומחזרים משער לשער במחנה ואין חונן ואין מרחם עליו לא תקפץ את ידיך ולא תאמץ את לבבך עליו אלו הב' לאוין הם נגד הב' סיבות אחת כסברת רב פפא ואין נזקקים למתנה מרובה אבל למתנה מועטת נ"ל.

ועוד שנית מה שפסק הטור בב' שותפין בחלוקת קרקע ורצו לחלוק והא' רצה ליתן לב' מעט מה במתנה יכול לומר הב' איני מקבל מטעם שונא מתנות וחלקו דאם יש הנאה לנותן, אין בה שונא מתנות וכו', וז"א לא תאמץ ולא תקפוץ בין למור ובין למור כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך ויש לך הנאה מזה, ועיין בספה"ק אחי טוב בדרושים בס"ד בבאר רחובות אי"ה השמר לך פן יהי דבר שהוא כנוי למחלוקת.

וחוץ מדרכנו נשאלתי מאהוב אחד באמרו למה כשרוצים הבני אדם לעשות איזה מצות הן גביית צדקה והן דבר אחר מרגלא בפומייהו דאינשי אומרים דבר מצוה הייל"ל עשיית מצוה אז אמרתי אליו דע אחי כי היצר הצר הצורר הוא עומד תמיד נגדי לעומתנו, וכיון שרואה שרוצים לעשות איזה מצוה הוא יבא ויקלקל את המצוה ההיא כמנהגו ולזה קדמי לרשיעייא באמרם דבר מצוה ידוע הדבר הוא כנוי למחלוקת, ולזה אומר כיון שיש במצוה מחלוקת אינה שוה כלום ואינו מערכבם.

א"כ נחזור לענינו, כי יהי דבר שהוא כנוי למחלוקת כמ"ש בעבור הענים שצריכים פרנסה או רעה עינך לטובת אחיך האביון בעבור המתנות וכו' כמ"ש וקרא עליך אל ה' והי' בך חטא לשון חסרון ע"ד אני ובני שלמה חטאים שהוא חסרון הבנים לזה קא מזהיר הכתוב נתן נתן לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' בכל מעשה ידיך אלו הבנים כמו שאמרנו זוכה לבנים בעלי עושר וכו', וגם עושר"ר נלו"ה עמה בכל משלח ידיך אשר תעשה תשכיל ותצליח בבני חיי ומזוני.

טו. בנים. עיני ל"ו ראתי להר' דרוש שמואל ס' תזריע שהו"ד הילקוט וז"ל: המפריש מעשרותיו זוכה לבנים זכרים ורמז הרב שם פ"ז להבדיל בין הטמא ובין הטהור וכו' וסמיק ליה אשה כי תזריע וילדה זכר, והוא בהקדים מאי דאיתא בילקוט רמז תתנ"ב וז"ל האוכל פירותיו טבלים כאוכל נבלות וכו', וזהו להבדיל בין הטמא ובין הטהור שר"ל אינו אוכל נבילות וכיון שאינו אוכל נבילות אינו אוכל טבל רק מפריש מעשר והמפריש מעשרותיו כתקנן זוכה לבנים זכרים, וזהו להבדיל בין הטמא ובין הטהור כמ"ש על ידי זה זוכה לבנים וסמיק ליה אשה כי תזריע וילדה זכר ושפתים יצדק.

במצרים, וכשמכרו השבטים ליוסף נתנו חרם שלא לגלותו ומי גילה סרח בת אשר, ומנא ידעא? אלא מוכרחים אנו לומר מאבי', נמצא ח"ו אשר מעל בחרם והמועל בחרם קאי באסור והקרב בד' אמותיו וכו' כידוע, וכשבא משה לברך את ישראל עשה התרה לאשר, וזהו ברך הפך ארור מבנים שיחיו יהי רצוי אחיו שילכו בד' אמותיו ולתת לו שלום ברזל ונחושת, ונוכל לומר היינו טעמא למנהגים בשמחת תורה יוצאים כל הקהל באלו הפסוקים ולאשר אמר להורות נתן, שאם אחד מעל בחרם בזה העלי' לס"ת תחשב לו להתרה.

יד. בנים. לו חכמו ישכילו זאת שהיא הצדקה ועל ידה האדם זוכה לבנים בעלי עושר בעלי חכמה ובעלי הוראה, כדאמרין במסכת בתרא פ"א מה יעשה האדם ויהיו לו בנים ר' אליעזר אומר יפזר מעותיו לעניים ויע"ש גרסה נפשי לבאר כוונת הכתובים בס' ראה וכ"ת כי יהי' בך אביון באחד אחיך מאחד שעריך בארצך אשר ה' אלקיך נותן לך וכו' לא תקפוץ וכו' כי פתח תפתח וכו' בגלל הדבר הזה יברכך ה' בכל מעשיך ובכל משלח ידיך, ולא נאריך בדקדוקים ויתבאר מאליהם על ענין הבנים, והוא בהקדים מדברי הזה"ק דקפ"א ע"פ אוכלי לחם העצבים. מאי לחם העצבים דבר נש דלית ליה בנין ההוא נהמא דאכיל אכיל ליה בעציבו כנהמא באביונא. וההוא דאית ליה בנין ההוא נהמא דאכיל אכיל ליה בחדוותא ברעותא דליבא והי' עו"ד נבייא מאי דאמרי' בכתרא תניא אם הי' מחזר על הפתחים אין נזקקין לו, ההוא עניא דהוה מחזר על הפתחים אתא לקמי' דרב פפא לא נזקק ליה א"ל רב סמא ברי' דרב ייבא לרב פפא אי מור לא נזקק ליה אינש אחרינא לא נזקק ליה וימות ברעב א"ל תנן אם הי' מחזר על הפתחים אין נזקקים לו א"ל למתנה מרובה אין נזקקים לו אבל למתנה מועטת נזקקין לו, וכן הדין פסקו הרי"ף והרא"ש והרמב"ם פ"ז מה' מ"ע והטור יו"ד סי' ר"ן ויע"ש.

ולנו להביא מתורתו של הרשב"א ס' ש"ף שנשאל על עניי עיר מרובי' בפ"י והמזונות ביוקר ע"כ נפלה המחלוקת ביניהם כת אומרת יחזרו העניים על הפתחים וכל א' יתן פת לחם כדי פרנסתן וכת אומרת לא כן אלא ישבו בביתם ולא יחזרו על הפתחים כי אחינו בשרנו הם ותהי פרנסתם מוטלת על הציבור ונפרע כלנו לפי העושר, והב"ד יכופו בדין את מי שאינו מקבל הדין עם מי. והשיב הרב ז"ל ע"פ וחבל את מעשה ידיך אלו הבנים ב"מ ויע"ש.

הלא מעתה עלי בא"ר כוונת הכתובים כי יהי' בך אביון דייקא, ר"ל שאתה הוא האביון למי שאין לו בנים, והגם שיש לו עושר עכ"ז אוכל לחמו בעציבו כאביונא כדברי קדוש הרשב"י ז"ל,

